

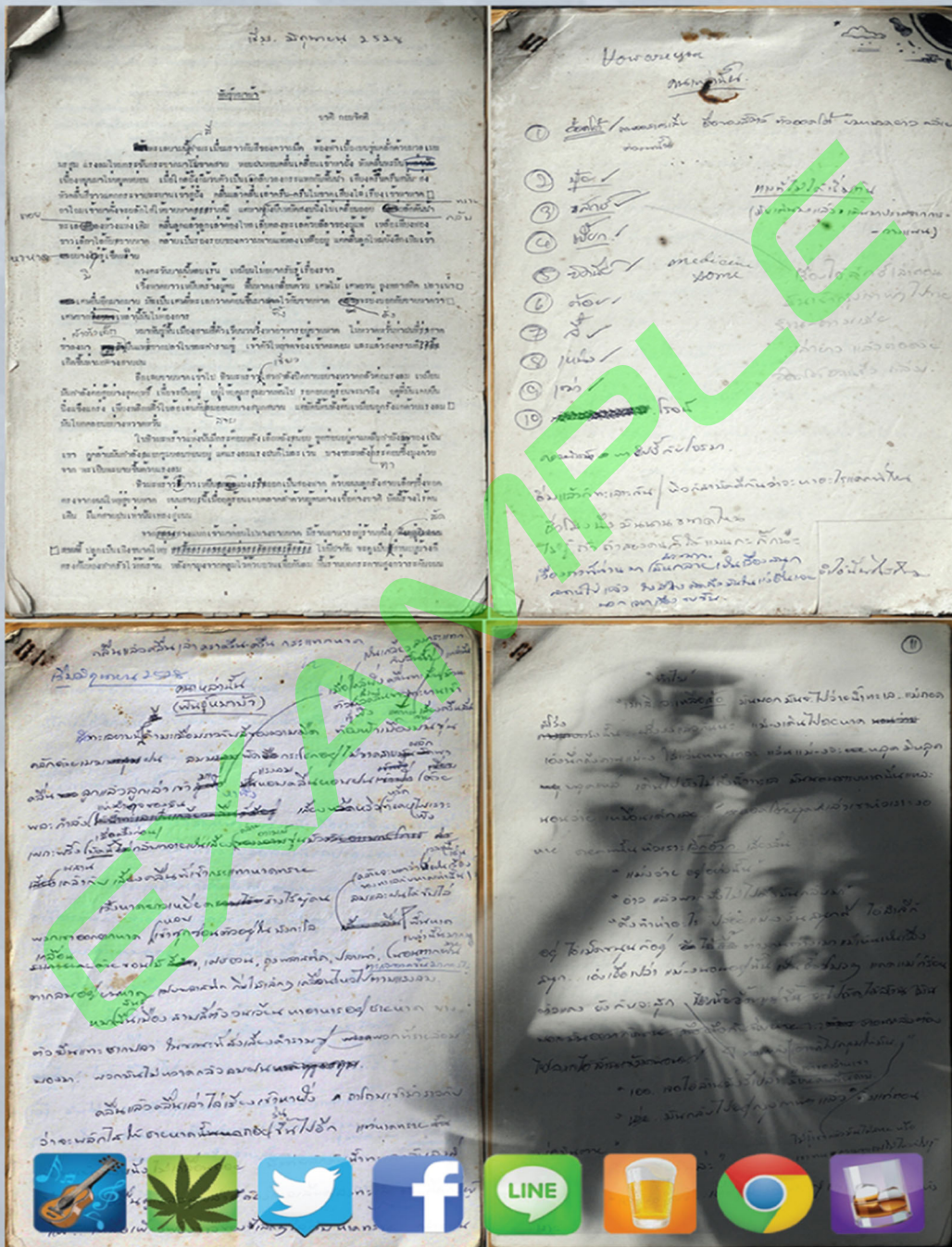
พันธุ์หมาบ้า

ชาติ กอบจิตติ

3G [signal icons] 12:38

December 1988

พิมพ์ครั้งที่ 27

ฉบับพิเศษ : สัมภาษณ์เล็กฮับ

25th

Anniversary

ชาติ กอบจิตติ
พันธุ์หมาบ้า

หลากหลายผองเพื่อนล้วนพันธุ์เดียว

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาทดลองให้
ความเป็น “เพื่อน” กับคนที่คิดว่าจะเป็นเพื่อนได้
แต่ก็ล้มเหลวทุกครั้ง เพราะสิ่งที่เขายื่น
ให้นั้น มักจะถูกเปลี่ยนแปลงเป็นอาวุธ
ยามเมื่อเขาเผลอหันหลังให้
เขาก็ถูกแทง
เช่นเดียวกับครั้งนี้ ผิดแต่ว่า
เขาไม่รู้ว่าเป็นมือมีด เท่านั้นเอง

ตัวละครในเรื่องนี้ล้วนเป็นชื่อจริง มีชีวิตจริง
ดังนั้นใครที่รู้ตัวว่าจะเสียหายในกรณีที่เกิดขึ้น
ขอให้เร่งฟ้องร้องปกป้องสิทธิของท่านเสียแต่เนิ่น ๆ
มิฉะนั้นแล้ว ภายใน ๑ เดือน
นับแต่หนังสือเล่มนี้ออกวางจำหน่าย
ผู้เขียนจะฟ้องร้องกับตัวละครเหล่านั้น
โทษฐานละเมิดลิขสิทธิ์ในหนังสือเล่มนี้ของผู้เขียน

ความใน

เรื่องมีอยู่ว่า นวนิยายเรื่องนี้ อาจจะทำให้คนบางคนต้องตกอกตกใจ ผมจึงต้อง “เกริ่นนำ”
เอาไว้

แรกทีเดียว นวนิยายเรื่อง “พันธุ์หมาบ้า” นี้ เคยทยอยตีพิมพ์ลงในนิตยสาร “ชลนา” มาก่อนแล้ว เริ่ม
ตั้งแต่ฉบับแรกของเดือนสิงหาคม ๒๕๒๘ จนกระทั่งถึงฉบับแรกของเดือนธันวาคม ๒๕๓๐ รวมเวลาได้
สองปีกับอีกสี่เดือนครึ่ง

ตลอดเวลาที่ตีพิมพ์นั้นได้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กลับมาอยู่เสมอ ๆ เป็นจดหมายจากผู้อ่านถึง
บรรณาธิการบ้าง ผมเองได้พูดคุยกับคนอ่านบ้าง หรือแม้แต่มีตลกขบขันที่ติดตามอ่านอยู่บ้าง ในเสียงเหล่านี้มี
ทั้งติ ทั้งชม ทั้งชอบ ทั้งไม่ชอบ ทั้งขอร้องให้ระวัง (เกรงว่าจะเป็นตัวอย่างแก่เยาวชน)

แต่ผมกลับทำตนเป็นคนไร้น้ำใจ ยังคงดื้อดึงตะแบงเขียนตามเรื่องเดิมที่วางไว้ มิได้เปลี่ยนแปลงตาม

เสียงที่หวังดีต่อผม คงปล่อยให้เรื่องราวเหล่านั้นไหลออกมาจากความทรงจำ ตามความจริงที่เคยปรากฏ...

“คุณเขียนจากเรื่องจริงหรือ?” เคยมีเสียงจากจดหมายถามผ่านบรรณาธิการ

ซึ่งผมก็ได้แต่ตอบไปว่า ผมไม่ได้เขียนขึ้นจากเรื่องจริง ไม่ได้เขียนขึ้นจากชีวิตจริงของใครคนใดคนหนึ่ง ผมเพียงแต่อาศัยพฤติกรรมของคนจริง ๆ ทั้งที่เขากระทำและถูกกระทำ นำมาเป็นบรรทัด แล้วจึงใช้รูปแบบของนวนิยายเข้าไปรับใช้ข้อมูล

อาจพูดได้ว่าเรื่อง “พันธุ์หมาบ้า” นี้ เป็นนวนิยายที่ผมใช้จินตนาการน้อยที่สุด เพราะมีบรรทัดแห่งความจริงให้ไต่ตามอยู่แล้ว แต่กลับมุ่งไปที่รูปแบบ เพื่อนำมันมารับใช้ในการดึงเนื้อหาส่วนต่าง ๆ ที่ยังค้างค้ำอยู่ในความทรงจำออกมาให้ครบถ้วน

แม้แต่ภาษา ซึ่งเราถือกันว่าเป็นรูปแบบของการนำเสนออย่างหนึ่ง ผมก็เลือกที่จะใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากเรื่องอื่น ๆ ที่ผมเคยเขียน ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ให้กลมกลืนไปกับบรรยากาศของเรื่อง

ภาษาในเรื่องนี้จึงเต็มไปด้วยถ้อยคำที่แข็งกระด้าง คำหยาบ คำด่าทออันหยาบคาย เท่าที่กรอบของการตีพิมพ์จะอนุญาตให้ บางคำก็ทำให้กรอบนั้นโป่งตุงออกไปบ้าง

ในกรณีนี้ บังเอิญว่ามีถ้อยคำแสดงหุนหันผู้ใด ขอให้ลูกแก่โทษผมด้วย แต่ถ้าท่านไม่ยอมยกโทษให้ ผมก็ไม่อาจล่วงเกินจะกล่าวโทษท่านได้...

สำหรับท่านผู้อ่านที่ยังคงอยู่ในวัยรุ่น-วัยคะนอง ผมใคร่ขอรับรองว่า ขอให้ท่านอ่านเรื่องนี้อย่างพิจารณา ไตร่ตรองให้รอบคอบ เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นแม่แบบที่ไต่เกะเพียงผิวเผิน ไม่ใช่เป็นแม่แบบที่ดีสำหรับการดำเนินชีวิต ตรงข้าม กลับเป็นอุทาหรณ์ให้พึงสังวรไว้ว่า ชีวิตวัยรุ่นนั้นแม้ก้าวพลาดเพียงก้าวเดียว อาจทำให้ชีวิตหันเหเป็นอย่างอื่นที่เราต้องมาเสียใจในภายหลัง

ในบรรดา “เพื่อน” ของผมกลุ่มนี้ ถึงวันนี้เสียชีวิตไปแล้วกว่าเจ็ดคน เสียชีวิตไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงวัยอันสมควร เสียชีวิตไปกับยาเสพติดบ้าง อุบัติเหตุอันเกิดจากความเมามายบ้าง ถูกดักทำร้ายบ้าง ซึ่งล้วนแล้วแต่สร้างความเสียใจให้กับคนที่อยู่ข้างหลังทั้งสิ้น ทั้งพ่อแม่และญาติมิตร

เจ็ดศพนี้คงเป็นหลักฐานเพียงพอแล้ว ที่ท่านจะอ่านอย่างไตร่ตรองให้รอบด้านขึ้น...

เก็บสิ่งดีจากหนังสือไปใช้ จำสิ่งชั่วไว้เตือนตน โดยไม่ต้องไปลองเสียงเอง เพียงเพราะคำว่า “อยากลอง” เท่านั้น

และผมขอยืนยันตรงนี้ว่า

ผมไม่เชื่อว่าคนที่รักการอ่านหนังสือ จะต้องมาเสียคนเพราะการอ่านหนังสือ

คนที่ไม่รักการอ่านนั้นต่างหากที่น่าเป็นห่วง

ถ้านวนิยายเรื่องนี้ ทำให้ท่านผู้อ่านบางท่านหวนคิดถึงชีวิตในวัยรุ่นของท่าน ครั้งเมื่อเคยถูกปกครองได้บ้าง ทำให้ท่านเห็นใจ-เข้าใจคนที่ท่านกำลังปกครองเขาอยู่ทุกวันนี้...ผมจะรู้สึกยินดียิ่ง

ขอขอบคุณพี่น้อง (นันทวัน หยุ่น), คุณเล็ก (ปิยพร ติรเกื้อกุลวงศ์) แห่งนิตยสาร “ลลนา” ที่กรุณาให้ความอบอุ่นต่อผมและนวนิยายของผมตลอดมา

สวัสดีปีใหม่ครับ ขอให้ทุกท่านมีความสุข

ชาติ กอบจิตติ

๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๐

พันธุ์หมาบ้า

ชาติ กอบจิตติ

ถ้ามีกุศโลบายในหนังสือเล่มนี้บ้าง

ขออุทิศแด่...

- เสนีย์ ด้ายมงคล
- อ้อดได้
- ชิดนีย์
- โรจน์
- ดำ
- เม็ดขุ่น
- และเพื่อน ๆ ที่เสียชีวิตทุกคน

นำร่อง

ทะเลยามนี้สีด้ามะเมื่อมรากับสีของความมืด ท้องฟ้าเบื้องบนขุนคลั่งด้วยมวลเมฆมรสุม แรงลมโหมกระชั้น กระชามาไม่ขาดสาย หอบฝนหอบคลื่นเคลื่อนเข้าหาฝั่ง ทัดคลื่นทะเลมันเนื่องหนุนมาไม่หยุดหย่อน เมื่อใกล้ฝั่งก็ ม้วนตัวเป็นเกลียวลงกระแทกกับพื้นน้ำ เสียงครืนครืนสนั่น คลื่นแล้วคลื่นเล่า ครืน-ครืนไม่ขาดเสียง ไล่เรียงเข้า หาดหาด ถาโถมเข้ามาดังจะผลักไล่ให้ชายหาดร่นหนี แต่หาดทรายยังยืนหยัดสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว มีแต่ผลัดดัน น้ำทะเลกลับลงห่างแห่งเดิม คลื่นลูกแล้วลูกเล่าต้องไหลเลียดลงทะเลด้วยลีลาของผู้แพ้ เหลือเพียงฟองขาว เล็ก ๆ ไล่กับชายหาด คล้ายเป็นร่องรอยของความพ่ายแพ้หลงเหลืออยู่ แต่คลื่นลูกใหม่อีกก็เฝ้าเข้าหาอย่างมีรู้ เช็ดหลาบ

ดวงตะวันยามนี้หลบเร้น เหมือนไม่อยากรับรู้เรื่องราว

เงืงหาดยาวเหยียดร้างผู้คน พื้นหาดเกลื่อนด้วยเศษไม้ เศษวน ถุงพลาสติก ปลาเน่าและเศษอื่นอีก มากมาย มันเป็นเศษที่ทะเลกวาดต้อนขึ้นมาทิ้งไว้กับชายหาด ดังจะบ่งบอกกับชายหาดว่า เศษซากเหล่านี้มัน ไม่ต้องการ

หมาพันธุ์พื้นเมืองสามสี่ตัวเวียนวนวิ่งหาอาหารอยู่ชายหาด ไม่หวาดหวั่นท่าฝนที่สาดซาลงมา เจ้า ตัวเล็กยืงแทะซากปลาในขณะค่ำราชมู เจ้าตัวใหญ่จ้องจ้องเข้าตมตอม และแล้วสงครามก็เกิดขึ้นท่ามกลาง สายฝน

ลึกเลยชายหาดเข้าไป ทิวมะพร้าวเขียวไสวกำลังบิดกายอย่างหวาดหวั่นต่อแรงลม เหมือนมันกำลัง ต่อสู้อย่างสุดฤทธิ์ เพื่อจะยืนอยู่ให้ฤดูมรสุมผ่านพ้นไป รอคอยฤดูร้อนจะมาถึง ฤดูที่มันเคยยืนนิ่งแข็งแกร่ง เพียง พลิกพลิ้วใบล้อเล่นกับสายลมอ่อนอย่างสนุกสนาน แต่บัดนี้มันทั้งต้นเหมือนถูกรังแกด้วยแรงลม มันโยกคลอน อย่างหวาดหวั่น

ในทิวมะพร้าวแห่งนั้นมีกระต๊อบหลังเล็กหลังน้อยซุกซ่อนอยู่ตามหลังกำบังของเนินเขา ดูคล้ายมัน

กำลังแอบซุ่มหลบซ่อนอยู่ แต่แรงลมฝนก็ไม่ละเว้น บางขณะหลังคากระด๊อบซึ่งมุงด้วยจากพะเยิบพะยาบขึ้นด้วยแรงลม

ทิวมะพร้าวยาวเหยียดแบ่งออกเป็นสองฟากด้วยถนนลูกรังสายเล็ก ๆ ซึ่งทอดตรงจากถนนใหญ่สู่ชายหาด ถนนสายนี้เมื่อฤดูร้อนเคยคลาคล่ำด้วยผู้คนต่างเชื้อต่างชาติ บัดนี้ร้างไร้คนเดิน มีแต่สายฝนเท่านั้นเทลงสู่ถนน

จากทางแยกเข้ามาค่อนไปทางชายหาดมีร้านอาหารอยู่ร้านหนึ่ง ปลุกเป็นเพิงขนาดใหญ่ ไม่มีฝาผนัง จะดูเป็นสัดส่วนอยู่บ้างก็ตรงกันห้องทำครัวไว้กินร้าน หลังคามุงจากคลุมไว้ด้วยยวนเพื่อกันลม พื้นร้านยกกระดานสูงกว่าระดับถนนเล็กน้อย ด้านข้างที่แรงลมพาฝนสาดเข้าไปมีผ้าใบหนาสีเขียวหม่นกางกันไว้ตลอดแนว เสียงลมแรงกระแทกผ้าใบอยู่ตึง-ตึง

ห่างจากร้านอาหารมาเล็กน้อย เป็นร้านเล็ก ๆ ดูจากภายนอกพอจะรู้ว่าเป็นร้านขายของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว ลักษณะของร้านดูง่าย ๆ คล้ายกับกระด๊อบสำหรับอยู่อาศัย ลานลูกรังหน้าร้านมีมอเตอร์ไซค์โกโรโกโสยืนเรียงกระแทกแดดพายุฝน สีของมันดลลอปอกเบิกเกือบไม่เห็นร่องรอยของสีแดงเดิม

ตู้โชว์สินค้าทำด้วยกรอบไม้ตีตารางมากลุมประกบกระจกใส มองผ่านกระจกเปียกฝนเข้าไป ภายในตู้มีเปลือกหอยสองสามชิ้นวางคลุกฝุ่นอยู่ ดูเหมือนว่าร้านนี้เลิกร้างไปแล้ว เหนือตู้โชว์ขึ้นไปเห็นแผ่นไม้เล็ก ๆ สีนํ้าตาล ตัวอักษรบนแผ่นป้ายเขียนด้วยสีทอง เป็นตัวเขียนอักษรภาษาอังกฤษ otto

ฝนยังกระหน่ำลงมาไม่ขาดสาย ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดพัก กระหน่ำลงมาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย...

เสียงรถยนต์ดังแว่วเคล้ามากับเสียงฝนและลม...

รถยนต์โดยสารขอยกเขยกมาตามทางลูกรังใกล้เข้ามา เป็นรถโดยสารสองแถว ซึ่งดัดแปลงช่วงที่นั่งสำหรับคนโดยสารจากเหล็กเป็นไม้ เพื่อบรรทุกของและคนได้มากขึ้น ช่วงที่ต่อเติมใหม่ตกแต่งด้วยสีฉลนลวดลายฉูดฉาด บ่งบอกลักษณะแบบดิบ ๆ ของพื้นบ้าน

รถคันนั้นคลานเข้ามาจอดสนิทหน้าร้านขายของที่ระลึก ชายคนหนึ่งแบกเป้หลังโดดลงจากรถ วิ่งตรงเข้าไปยืนหลบฝนอยู่หน้าประตูซึ่งปิดสนิท

รถโดยสารเร่งเครื่องเคลื่อนจากไป ทิ้งควันสีเทาลอยคลุ้งอยู่กลางถนน

“ฮึดได้! ฮึดได้!” ชายคนนั้นตะโกนเรียก พร้อมเขย่าประตูเสื้อลำแพน

เขาเปียกปอนไปทั่วตั้งแต่หัวจดตีน ผมยาสลวยเหมือนโดนรดน้ำมาหมาดๆ เขาแต่งกายง่าย ๆ ด้วยกางเกงบลูยีนส์สีซีดจาง เสื้อยืดคอกลมสีขาวหม่น ทั้งเสื้อและกางเกงเปียกเหมือนเพิ่งตกน้ำมาใหม่ ๆ เขาแนบตัวชิดประตูเข้าไปอีก หนีฝนที่สาดเข้ามา

“ฮึดได้! ฮึดได้!” มือข้างที่สวมกำไลและรุงรังด้วยแหวนตบที่กรอบประตู เขาร้องเรียกอย่างมั่นใจว่าต้องมีคนอยู่ภายในนั่นแน่นอน เพราะประตูไม่ได้ใส่กุญแจ

“ฮึดได้! ฮึดได้!” เขาตะโกนกรอกเข้าไปด้วยเสียงดังกว่าเดิม

“เออ เออ ได้ยินแล้ว” เสียงจ้วเงียของคนเพิ่งตื่นนอนตะโกนสวนออกมา ชายคนนั้นจึงหยุดตบประตู

“เร็วไวๆ หนาว” เขาตะโกนเร่งเร้า

“เดี๋ยวๆ ไครวะ?” เสียงภายในตะโกนถาม

ชายคนนั้นรู้ถึงสัมผัสของแผ่นกระดานใต้รองเท้ามันสะเทือนบ่งถึงว่ามีคนเดินอยู่ภายใน เขายืนนิ่งไม่ตอบคำถาม แลเห็นเขายืนอยู่ในใบหน้า

ประตูเปิดออก คนเปิดประตูนั่งกางเกงในสีดำเพียงตัวเดียว

“อ้าว ไอ้เหี้ยชวน” น้ำเสียงของฮ็อตได้มีแววประหลาดใจ รื้อรอยจั่วเงยหายไปจากใบหน้าอย่างรวดเร็ว

“มาเมื่อไหร่?”

“เมื่อเช้า” ชายคนนั้นตอบพลางเดินเข้ามาข้างใน ฮ็อตได้หลบทางให้

“มีงมาคนเดียว?” ฮ็อตได้มองหน้าเพื่อน

“มากันหลายคน” เขาพูดเสียงบ ๆ

ฮ็อตได้เดินไปชะโงกดูภายนอก ฝนสาดเข้ามาโดนใบหน้า แต่เขายังกวาดสายตาดูรอบ ๆ จนทั่ว

“แล้วแม่-งไปไหนกันหมดล่ะ?” เขาหันหน้าเข้ามาถามชายผู้มาเยือน ในใจยังคิดว่าเพื่อนที่มาเยี่ยมคงจะล้อเล่นกับเขา เป็นเรื่องปกติสำหรับพวกเขาที่จะล้อเล่นกันแปลก ๆ

“ไม่รู้มัน พอลงจากรถทัวร์ก็แยกย้ายกัน ต่างคนต่างไป” ชวนตอบยิ้ม ๆ

“มันไปไหนกัน?”

“ใคร?”

“อ้าว ไอ้ห่า ก็มีงมากับใครล่ะ” ฮ็อตได้มองเพื่อนด้วยสายตาที่คล้ายจะถามว่า ‘มีงจะเล่นอะไรกับกู’

“กูจะไปถามซื้อพวกเขาได้ไง ก็นั่งกันมาทั้งคันรถ ถึงที่ก็แยกย้ายกันไป” ชวนหัวเราะร่วน ฮ็อตได้พลอยหัวเราะ เขาหับประตูแล้วใส่กลอน

“ไอ้เหี้ย” ฮ็อตได้ด่าอย่างตั้งใจ

ชวนวางเป้หลังลงพิงกับโต๊ะตัวใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ชิดฝา เป็นโต๊ะซึ่งฮ็อตได้ใช้ทำงาน บนโต๊ะมีสิ่งของวางระเกะระกะ กระติกน้ำแข็ง ขวดน้ำ ไฟฉาย กระป๋องกาวหนั ง เศษหนัง ขวดยาทาขอบ หลอดด้าย กระดาษแบบ กระเป๋ า เขียง มีด ที่เขียนรูปและของบุหรืวางอยู่เคียงข้างกัน

พื้นกระดานมีเศษผงเกลื่อน รอยร่องเท้าเป็นเทือกเหมือนกับว่าเจ้าของไม่เคยกวาดถูมาแรมเดือน ภายในร้านไม่มีสินค้าเหลืออยู่เลย ราวเสื้อผ้าว่างโล่ง ฝาขัดแตะซึ่งเคยเป็นที่ติดโชว์สินค้ากลายเป็นที่โชว์หยากไย่

“ร้านมีงเจ๋งแล้วใช่ไหม?” ชวนถามหลังจากที่กวาดสายตาดูจนทั่วร้าน

“ปากเสีย มาถึงก็เริ่มปากเสีย” ฮ็อตได้พูดยิ้ม ๆ “...หน้านี้มันไม่มีคนไว้ กูเก็บของเลิกขายมาสองอาทิตย์กว่าแล้ว ดินะมีงมาวันนี้ ถ้ามีงมาซื้ออีกสองสามวัน มีงก็ไม่เจอกูหรอก”

“มีงจะไปไหน?” ชวนถามขณะแกล้งเปิดอกค้นหาบางสิ่งในนั้น

“กูก็ไปหา มีงที่กรุงเทพฯ นะสิ” ฮ็อตได้หัวเราะ

“ฝนในเมืองก็ตกหนัก” ชวนเปลี่ยนเรื่องพูด ดึงผ้าเช็ดตัวขึ้นมาเช็ดผม “...กูไม่เข้าใจเลย มันเป็นเรื่องฝนตกแท้ ๆ ทำไมตึกมันถึงมีชายคาสันฉิบหาย อาศัยหลบฝนไม่ได้เลย ถ้ากูเป็นผู้ว่านะ กูจะสร้างหลังคาคลุมแม่-งทั้งเมืองเลย” เขาพาดผ้าเช็ดตัวไว้กับราวเสื้อ

“หน้านี้แม่-งตกเกือบทุกวันนะ นี่มันก็โหมงแล้ววะเนี่ย?”

“สิบเฮ็ดโหมงได้แล้วมีง” ชวนพูดหลังจากเสื้อยืดหลุดจากหัว

“มีงกินอะไรมาแล้วยัง?”

“ถ้ามีงพูดถึงข้าว กูกินมาแล้ว” ชวนพูดกลั้วหัวเราะ เขาสลัดร่องเท้าแต่ละออกจากตีน ถอดกางเกงยีนส์ “มีงล้างหน้าล้างตาสี เดี่ยวได้กินเหล้าเข้ากัน” เขาพูดยิ้ม ๆ พาดกางเกงตากไว้กับราว

“ล้างทำกล้วยอะไร ใส่กางเกงตัวก็ไปได้แล้ว” อืดได้หันหลังเดินเข้าไปในห้องนอนซึ่งอยู่หลังร้าน

“ไม่ต้องใส่ก็ได้ ไปแดกแม่-งเจ๊” ชวนตะโกนไล่หลัง

“จริงรีเปลา มึงนี่กว่ากูไม่กล้าเหรอ?” อืดได้ตะโกนได้มาจากในห้อง

ชวนยืนอยู่ในโถงน้ำ ไม่ได้ตอบอะไร ดึงกางเกงตั้งเกลี๋ยวน้ำทะเลและเสื้อยืดคอกกลมสีขาวออกจากเป้ ถอดกางเกงในสีขาวพาดไว้ใกล้กางเกงยีนส์ แล้วสวมกางเกงตั้งเกลี๋ยและเสื้อยืดตัวใหม่

...กล่าวกันว่า ชื่อเล่นนั้นอาจจะบอกลักษณะของเจ้าตัวได้ไม่ตรงกับความจริงนัก แต่ถ้าเป็นสมญานามแล้วละก็ ไม่มีทางว่าเจ้าตัวจะบิดพลิ้วได้เลย ดังเช่นสมญานามว่า “ชั่ว” นี่เป็นอาทิ ชายผู้นี้ชื่อ “ชวน” สาเหตุที่ต้องมี “ชั่ว” ต่อท้ายก็ด้วยเรื่องอันเล็กน้อย คือยามเมื่อรำสุมไปจนถึงระดับที่หมดความเกรงกลัวผู้ใดแล้ว เขามีอันจะต้องรื้อห้องพระบ้านเพื่อนเสียทุกทีไป เพื่อน ๆ จึงพากันตั้งสมญานามเขาว่า “ชวนชั่ว” และเมื่อมีการถามไถ่กันว่า “ชวนไหน” ถ้าผู้ตอบบอกว่า “ชวนชั่ว” ก็ให้เป็นอันรู้ว่ำนั่นหมายถึงเขา “ชวนชั่ว” คนนี้เอง แม้ว่าภายหลังเขาจะเลิกประพฤติเช่นนั้นแล้ว แต่สมญานามนี้ก็ยังคงติดตัวเขาอยู่...

อืดได้ออกจากห้อง เขานุ่งกางเกงขาสั้นสีแดงสลัเขียว ใส่เสื้อกล้ามซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นสีขาว ตรงหน้าอกเสื้อพิมพ์เป็นรูปดวงอาทิตย์สีแดง มีแนวดันมะพร้าวสีดำทับอยู่ในดวงอาทิตย์ ถัดลงมาเป็น

ภาษาอังกฤษ PHUKET - THAILAND

“เจ็บมัย มึงดู” อืดได้ดึงชายกางเกงทั้งสองข้างให้แผ่ออก

“เจ็บ” สายตาของชวนชั่วอยู่ที่กางเกงเพื่อน

“เจ็บสิ มึงรู้มัยแม่-งทำกูจุก” อืดได้หัวเราะ

“ใคร?”

“กางเกงนี่แหละ ให้อើย กูสั่งเขาตัดมาโหลหนึ่งนะมึง ตอนแรกฝรั่งมันเอาแบบมาจ้างให้กูตัดตัวนึ่ง กูเห็นแบบมันสวยดี กูเลยจ้างที่ร้านตัดโหลหนึ่งเลย กะเอาไว้พินด้วย ให้อើย แม่-งชายไม่ได้สักตัว กูต้องมาใส่เอง” เขาเล่าด้วยท่าทางขบขันเหมือนไม่รู้เรื่องกำไรขาดทุน

“มึงเอาไปใส่ตัวนึ่งมัย ช่วยกูหน่อย”

“ไม่...กูกลัวสีมัน” ชวนชั่วสั่นหน้าอย่างขยาด สายตายังไม่ละจากกางเกง

“ไฉ่เม็ดขนุนแม่-งเอาไปตัวนะมึง ใส่แล้วเจ๋งจริง ๆ” อืดได้ยังคงพยายาม

ชวนชั่วนึกถึงเพื่อนอีกคน ผู้ซึ่งมีรูปร่างเตี้ย กลม ผิวดำ นึกเลยไปถึงว่าหมอใส่กางเกงขาสั้นสีแดงแจ้ สลัเขียวเรี๋ยว...

-คงน่าดูพิลึก?

“ไปรียัง?” ชวนชั่วถาม

...ฝนยังตกกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีทีท่าจะหยุด เสียงฝนกระทบหลังคาซ่าซ่าเป็นระยะ ๆ ตามแรงลมไม่ว่าลมและฝนในขณะนี้จะหนักหนาสาหัสเพียงใด แต่ดูเหมือนมันไม่มีอำนาจทำให้ความตั้งใจของคนทั้งสองเปลี่ยนแปลงไปได้เลย

ชวนชั่วเปิดประตู ฝนสาดเข้ามา ทั้งคู่ผละสวนออกไป อืดได้ใส่กุญแจประตูเสร็จ เขาวิ่งนำหน้าฝ่าฝนไปตามทาง...

เหล่า-เหล่า

แล้วเหล่าเจ้าของคนทั้งสองก็เริ่มต้นขึ้นที่ร้านอาหารข้าง ๆ นั่นเอง ภายในร้านมีเพียงเขาสองคนเท่านั้นที่เป็นลูกค้า ทั้งคู่เลือกนั่งโต๊ะริมระเบียงด้านที่เปิดโล่ง แลเห็นฝนตกลงมาจากชายคา พันออกไปขาวมัวทั่วมีแต่ฝน

เมื่อแก้วแรกเริ่ม เรื่องสนทนาว่าด้วยเรื่องราวทุกข์สุขดิบของแต่ละคน ผลัดกันถามผลัดกันตอบ ต่อมเหล่าไปคนละอีกสองอีกเลยเรื่อยไปถึงคนละแก้วสองแก้ว ตามอัตราการดื่มที่ไม่เคยติดมาตรวัด อาศัยความสบายส่วนตัวเป็นที่ตั้ง

“มึงจะกลับเมื่อไหร่?” ออดได้ถามเพื่อนขณะระบายควันบุหรี่

“เสร็จงาน คงกลับ” ขวนชั่วใช้ส้อมแะปลาทอด

“งั้นมึงเอากุญแจร้านไว้แล้วกัน”

“ทำไม?” เขาเงยหน้าขึ้นมองออดได้

“กูจะกลับกรุงเทพฯ วันสองวันนี้ อยู่ไปก็ไม่ว่าจะทำอะไร แม่-งเปื้อ ฝรั่งแม่-งก็ไม่ค่อยมี ไม่รู้จะขายใคร ขึ้นอยู่กูคงจะเหลือแต่กล้วยกับรอยยิ้มเท่านั้นเอง” ออดได้ยิ้มกับเพื่อน ยกแก้วเหล้ากรอกเติมให้ตัวเอง

“ก็อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนซี อยู่ให้แม่-งเหลือแต่กล้วยจริง ๆ” ขวนชั่วหัวเราะ

ออดได้ชะงักคิดอยู่นิดหนึ่ง แต่ไม่ได้ตักปากรับคำอันใด ในใจคิดถึง 'ความมัน' ที่รออยู่ภายหน้า ถ้าเขาอยู่เป็นเพื่อนชวนชั่ว

“เมื่อเช้ามึงแะหาไอ้สำลีรีเปล่า?” ออดได้ถาม

“แะะ มันว่าเลิกงานแล้วจะมา”

“เชื่อกัน ไอ้เหี้ย เดียวบาย ๆ แม่-งก็มาแล้ว มันทนไม่ไหวหรอก” ออดได้มั่นใจอย่างนั้น “...งานแม่-งกว่าจะเลิกตั้งสี่ทุ่ม ถ้ามันคอยไหวกูให้เตะ”

“เลิกสี่ทุ่ม” ขวนชั่วทวนคำอย่างไม่เชื่อ “แล้วเข้าก็โมง”

“สามโมงเช้า”

“งานทำอะไรหนักขนาดนั้น เกินไป” ขวนชั่วรินเหล้าแก้วใหม่

“เฮ้ย แต่งานมันสบายนะ อยู่ในห้องแอร์ทั้งวัน วัน ๆ ดูแต่ทีวีโอ อัดวิดีโอ กูยังเคยไปนอนดูหนังโป๊ที่ร้านมันเลย สบาย ไม่หนักหรอก แต่แม่-งแะหน่อย เวลากินเหล้าแม่-งมีน้อยเท่านั้นแหละ” น้ำเสียงฟังดูเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ

“มันมาทำร้านนี้นานหรือยัง?”

“สามสี่เดือนได้แล้วมั้ง มึงไม่รู้หรือ?”

“ฮึ”

“อ้าว แล้วมึงรู้ได้ไงว่ามันอยู่ที่ร้านนั้น?” ออดได้ถามขณะชนเหล่าแก้วใหม่ให้ตัวเอง

“กูจดหมายไปหามันที่บ้าน บอกมันว่ากูจะมา มันตอบจดหมายกูว่า ถ้าจะมาให้แะหามันที่ร้านก่อน มันเขียนแผนที่ให้...ทำไมมันออกจาก อมท.ซะละ?” สายตาของชวนชั่วจับอยู่ที่ออดได้ เขากำลังจินตนาการในแก้ว

“ไม่รู้มัน ไม่เห็นมันเล่าอะไร กูรู้แต่ว่าเจ้านายมันจะเปิดร้านวิดีโอ” เขายกเหล่าแก้วใหม่ขึ้นดื่มอีกใหญ่ แล้ววางลง “...เขาเห็นหน้าตามันดูดี เขาเลยชวนมันทำ คอยคุมงานในร้าน...แม่-งได้ดีเพราะหน้าแท้ ๆ” ออดได้หัวเราะเบา ๆ

ชวนชั่วหัวเราะ

“เฮ้ย แต่มันดูหนังเก่งนะมึง สมัยเรียนด้วยกันมันหนีเรียนไปดูหนังประจำ กลับมาเล่าให้พวกกูฟัง มันเล่าดีกว่าหนังอีก” ชวนชั่วเล่าถึงอดีต

“เดี๋ยวนีมันเบื่อแล้ว มันไม่อยากดูแล้ว วัน ๆ แม่-งดูจนตาจะ...” อืดได้หัวเราะ “...เลิกงานแม่-งมา ลูกเดียว มึงคิดดู เลิกงานสี่ทุ่ม ออกมาก็ต้องรีบกินแล้วเพราะเวลาแม่-งน้อย กลัวไม่มา กว่าจะมาถึงก็สองตีสาม กลับบ้านไปนอน ตื่นเช้าก็ต้องไปทำงาน แม่-งแองก์ทั้งวัน เพราะเวลานอนแม่-งน้อย ถ้ามันต้องทำงานขูดดินตากแดดละก็ตาย!” อืดได้เน้นเสียง ‘ตาย!’ ฟังสยอง

“ทำไมวะ มันกลัวอะไรนะไหนๆ ถึงแตกขนาดนั้น?”

“กลัวกลัวอะไร พวกเรามีเรื่องอะไรให้กลัว พักก่อนแม่-งมาแขกประจำ พักนี้ยังดีแม่-งเชื่อหมอ”

“หมอเตือนมันหรือ?”

“เออ เมื่อก่อนมันมา ซีมอเตอร์ไซด์ล้มจนมอเตอร์ไซด์แม่-งเบื้อ มึงดูหน้าตามันเดี๋ยวนีสิ แผลเป็นเต็มไปหมด หนักหนวดแม่-งแหงกระจุย เมื่อก่อนหนวดแม่-งสวยดำเป็นแผง เดี๋ยวนีหนวดแม่-งแหงเป็นขนหมาขี้เรื้อน...เวลามันไปหาหมอ หมอเขาถามมัน ‘มาอีกแล้วหรือ?’...” อืดได้หัวเราะ

“แล้วหมอเขาเตือนมันว่าไง?”

“หมอเขาแนะนำมันสิ เขาบอกให้มันเลิกเหล้าซะ ถ้าเลิกเหล้าไม่ได้ก็ให้เลิกซีมอเตอร์ไซด์ เลิกเอาอย่างหนึ่ง...แม่-งเลิกเลิกซีมอเตอร์ไซด์” อืดได้ยิ้ม ชวนชั่วหัวเราะ

“มึงก็เคยล้ม ไม่ใช่หรือ?” ชวนชั่วพูดยิ้ม ๆ

“กลัว ของกูนาน ๆ หนวี่ๆ กูมันพวกล้มสมัครเล่น ไม่ใช่พวกล้มอาชีพ” อืดได้หัวเราะ “มึงรู้ได้ไง?...”

“รู้แล้วกัน” ชวนชั่วยิ้มมีนัยแฝง

“ใครบอกมึงวะ?”

“ไอ้เล็กล้มมันเคยเล่าให้กูฟัง” ยิ้มของชวนชั่วคล้ายจะบอกเพื่อนว่า ‘กูก็รู้ว่ามึงเคยทำอะไรไว้’

“ตอนนี้ไอ้เล็กล้มมันทำอะไรอยู่?”

“มันกลับไปอยู่บ้านที่ชัยนาทแล้ว” ชวนชั่วคิบน้ำแข็งใส่แก้วจนก้อนสุดท้าย เขาชูกระป๋องน้ำแข็งขึ้นกลางเรียก

“ทำไมวะ ไอ้หัวกลัวเฮ้ย มันจะไปทำอะไรกันที่บ้านมัน?”

“ที่บ้านมันไม่มีคนอยู่ มันเลยกลับไปดูแม่กับเตี้ยมัน เตี้ยมันไม่ค่อยสบาย”

“เตี้ยมันเป็นอะไร?”

“เป็นโรคแพ้ชาหมู” ชวนชั่วหัวเราะ “...จริง ๆ นะมึง”

“โรคเหี้ยอะไร โรคแพ้ชาหมู กูเกิดมาไม่เคยได้ยิน” อืดได้พูดยิ้ม ๆ

“เตี้ยมันกินชาหมูมาก หมอเขาว่าไขมันอุดตันในเส้นเลือด เป็นอัมพฤกษ์ ไอ้เล็กล้มบอกเตี้ยมันกินทุกมื้อ ต้มติดบ้านไว้เลย ตอนนี้เตี้ยมันซิดแล้ว หมอเขาห้ามไม่ให้กิน” ชวนชั่วพูด เห็นเป็นเรื่องขบขัน

“พาไปอดที่ถ้ากระบอกรีเปลา?” อืดได้เสริม

“เออ แต่ยังไม่หายขาดทีเตี้ยนะมึง ไอ้เล็กล้มบอก เตี้ยมันต้มใส่บาตรทุกวัน กูว่าคงกะเอาไว้กินชาติหน้าด้วย” เขารับน้ำแข็งจากเด็กในร้าน แล้วขงเหล้าแก้วใหม่

“สงสัยก่อนใส่แล้วต้องดมก่อนแหงเลย” อี๊ดได้ตั้งข้อสังเกตพร้อมเสียงหัวเราะ “...พ่อติดหมู ลูกติดเนื้อ” อี๊ดได้หัวเราะลั่นกับคำพูดของตัวเองที่ออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

ชวนหัวหัวเราะตัวลั่นขณะใช้ช้อนตักน้ำแข็งคนเหล้าในแก้ว เขาว่า

“มันอยู่บ้านคงหาเนื้อดูดยาก”

“โอ้...ประเทศไทยกับกัญชา อยู่ที่ไหนก็มี ยิ่งไอ้เล็กลีบด้วย แม่-งต้องเสาะจนได้ เมื่อก่อนตอนที่อยู่ที่นี้ แม่-งปรับ ลองทุกอย่าง กระดาษแม่-งก็แตก”

“กระดาษอะไร?” ชวนหัววางแก้วลงหลังจากดื่มเข้าไปแล้ว

“แอลกอฮอล์ ฝรั่งมันให้มา กระดาษแผ่นเท่าเนี่ย...” อี๊ดได้จรดหัวแม่มือที่ปลายนิ้วก็ยบบอกขนาดของมัน “...เมาทั้งวัน”

“มีงเคยลองไหม?”

“ลองสิ เรื่องอะไรจะไม่ลอง” เขาติดกันบูหรืออกนอกร้าน

“เป็นไงบ้าง?”

“มันดีเหมือนกัน มันเพิ่มสี อย่างมีงมองต้นไม้เนี่ย...” เขาเข้าไปที่ต้นไม้ร้าน “...สีมันจะเขียวเข้มกว่าที่มึงเห็น แล้วแม่-งหนาว ตอนนั้นเล่นกะไอ้เล็กลี้นี้แหละ เดินชายหาดต้องห่มผ้า มีงคิดดู คนอื่นแม่-งจะมองไง ถ้าไม่มองว่ากูสองคนบ้า เกือบวันไม่ได้แตกอะไรเลย”

“ทำไม?”

“เข้าไปนั่งในร้านแล้วไม่กล้าสั่ง หัวเราะลูกเดียว เห็นหน้าเจ้าของร้าน เห็นอะไรต่ออะไรมันยึดไปหมด เดี่ยวยึดเดี่ยวหมดเหมือนการ์ตูน คนอื่นมันก็มองกูสองคน กูสองคนก็ต้องเดินออก เป็นอย่างเงี้ย จะแตกอะไรได้ล่ะ” อี๊ดได้เล่าไปหัวเราะไป

“หามาลองกันบ้างสิ” ชวนหัวสนใจ

“ตอนนี้ไม่รู้จะมีหรือเปล่า แต่กว่าเมาสู้เห็ดขี้ควายไม่ได้ หน้านี้มีเยอะ มีงนำลอง มันจริง ๆ...” เขาหัวเราะขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ “...พุดถึงเมาเห็ดแล้วนี่ถึงไอ้ล่าน”

“ทำไมวะ?” ชวนหัวถามทันที เขารู้โดยสัญชาตญาณว่าเรื่องนี้ต้องน่าฟัง

“แม่-งเมาแล้วแก้ผ้าเดินนะสิ”

“กลางวันหรือกลางคืน?”

“โถ กลางคืนใคร ๆ เขาก็ทำได้ ไม่ต้องเมาหรอก กลางวันสิ กลางวันแสบ ๆ คนเยอะ ๆ นี่แหละ หน้าร้านไอ้เหลืงเก่า” อี๊ดได้ยกเหล้าขึ้นดื่ม

“ไอ้เห็ดนี่มันกินยังไง ต้มกินหรอ?”

“ทอดกับไข่เจียว อร่อย จิ้มกับซอสศรีราชา มีงเอ๊ย อย่าบอกใครเชียว ยิ่งแตกกะเหล้าด้วยยิ่งมัน ไม่รู้แม่-งเมาอะไร” อี๊ดได้หัวเราะ

“แล้วไอ้ล่านเป็นไงบ้าง?”

“ละสิ จะเหลืออะไร ไอ้ล่านมีงก็รู้อยู่แล้ว นิสัยมันกลัวไม่เมา มีงสังเกตดูสิ ตอนเหล้าเหลือน้อยมันจะรีบแตก มันกลัวไม่เมา ที่นี้แตกเห็ดแม่-งขึ้นชานี่หว่า แดกเข้าไปแรก ๆ มันยังไม่ขึ้นนี่ ไอ้ล่านแม่-งกับมันไม่เห็นเมา ไม่เห็นเมา แม่-งก็แตกเอา ๆ พักเดียวเท่านั้นแหละ เห็ดแม่-งขึ้น...” อี๊ดได้หัวเราะ “มัน...นั่งอยู่สักพัก ฮึดฮึด ฮึดฮึด มันบอกมันอยู่ไม่ได้แล้ว จะไปอาบน้ำ กูก็บอกไปสิ จะมาบอกอะไรกูล่ะ ตัวของมีง จะไปก็ไป พุด

เสร็จ แม่-งจะแก้ผ้าในร้าน กูก็ห้ามมัน ให้อยู่ ไม่นึกว่ามันจะออกลูกนี่หว่า แม่-งก็ไม่ฟัง จะแก้ให้ได้ มึงคิดดู คนในร้านก็เยอะแยะ ฝรั่งแม่-งเต็มร้าน ให้อำลิสแม่-งบอก ปลอยมัน ปลอยมัน มันอยากทำอะไรให้แม่-งทำ คนในร้านก็หันมามองเป็นแถว มันก็แก้อย่างนั้น ไม่อายใคร แก่เสร็จแม่-งเดินโงะโงะไปทั้งพวง แต่คืนที่มันใส่แว่นสายตาด้วย ไม่งั้นแม่-งโป๊ตายห่า” ออดได้หัวเราะ ขวนขวักหัวเราะด้วย “...มันเดินไปไม่ถึงทะเลหรอก ประมาณจากนี้ถึงกลางถนนนั่น มันนอนกลางทราย ลงว่ายน้ำเหมือนเด็ก ๆ มือแม่-งก็กวักทรายเหมือนว่าว่ายน้ำทรายฟุ้ง คนอื่นเขามองที่มันคนเดียว แม่-งว่าอยู่เป็นชั่วโมง จนมันเพลียหลับ ให้ออเสื้อมันเลยเอาผ้าไปคลุมให้ ไม่รู้ว่ามันกลัวให้อ่านไม่สบาย หรือว่ามันกลัวฝรั่งไม่เข้าร้านมันก็ไม่รู้”

ขวนขวักหัวเราะจนล้าลุกหนี หลังจากหายไอแล้วเขาถามออดได้ว่า

“เห็นให้อ่านมันบอกกูว่า มึงไม่ค่อยชอบเมียมัน?”

“เออ เมียแม่-งเพี้ยน” ออดได้หัวเราะ “...ตอนที่มันไปอยู่บ้านเมียมันนะ พวกเราไม่มีใครอยากยุ่งกับมัน เกลียดเมียมัน เมียแม่-ง เพี้ยน เมียมันก็ไม่อยากให้คบกับพวกเรา ไปหาที่ไร แม่-งบอกไม่อยู่ทุกที่ ให้อ่านแม่-งก็บ้า ทนอยู่ได้ไงไม่รู้ บ้านแม่-งยังกะคุก...” น้ำเสียงของออดได้เหมือนมีโมโห “...แม่-งหลงเมียนขนาดพอมันตาย มันยังจะไม่ไปงานศพเลย พวกเราต้องไปด่ามัน ลากมันขึ้นรถทัวร์ ชื้อตั๋วส่งมันไป แม่-งถึงไปจั้นมันไม่ไปหรอก”

“ให้อ่านไ้เกินไป พอตายยังไม่ไปน้ะแล้ว” เสียงชักเคียดตาม “...เมียมันสวยรีวะ ถึงหลงอะไรกันขนาดนั้น?”

“สวยเหี้ยอะไร ให้พรีกูยังไม่เอาเลย แม่-งเพี้ยนด้วย มึงคิดดูแล้วกัน ตอนที่มันยังอยู่ภูเก็ตนี้ กูเคยไปหามันที่บ้านหนึง กูเดินไปทางไหน เมียแม่-งถือไม้กวาดเดินตามกวาดตามหลังกู ไม่รู้แม่-งจะสะอาดกันไปถึงไหน กูเลยไม่ไปหามันอีกเลย เดี่ยวกูบ้า”

“มันไปได้มาจากไหน?” ขวนขวักหมายถึงเมียเพื่อน

“แม่-งได้มาจากวัด” ออดได้จุดบุหรี่สูบ สีหน้าเขาเฉยเรียบไม่ครีครว้นเหมือนเมื่อสักครู่

“เฮ้ย จริงงะ?” เขามองตาออดได้ เหมือนจะคันหาวว่าพูดเล่นหรือจริง

“จริง คีนั่นกูไปกับมันด้วย”

“ได้กันในวัดอะ?” ขวนขวักถามกลัวเสียงหัวเราะ

“เปล่า...เมียมันบวชชื้ออยู่” สีหน้าของออดได้เริ่มดีขึ้น เมื่อเขานึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา

“เรื่องมันเป็นไงวะ ไหนเล่าให้ฟังซิ”

ออดได้ยกเล่าขึ้นดื่ม วางแก้วลงแล้วดูขุนทุ่ตาม เขาเล่าในขณะที่ขุนทุ่ยังระบายออกจากกรูจุกไม่หมด

“ตอนแรกผู้หญิงคนนี้เขาออกหัก จะฆ่าตัวตาย แม่-งแตกยาแล้วไม่ตาย ก็เลยไปบวชชื้อ ที่นั่นผู้หญิงคนนี้เป็นเพื่อนกับแฟนอ้อลาลี ช่วงนั้นอ้อลาลีกกับอ้อล่านี่ไปไหนด้วยกันอยู่เรื่อย ช่วงที่ทำร้านพิมพ์เสื้อยืดด้วยกัน วันหนึ่งแฟนอ้อลาลีกชวนอ้อลาลีไปเยี่ยมเพื่อนเขาที่บวชชื้ออยู่ที่วัด อ้อลาลีกก็ชวนอ้อล่านไปเป็นเพื่อน ก็เมากันไปนั่นแหละ ที่นั่นพออ้อล่านมันรู้เรื่องเข้าก็เกิดสงสารผู้หญิงคนนี้ อ้อล่านมึงก็รู้อยู่แล้วนี่หว่า แม่-งเคยมีแฟนที่ไหนวัน ๆ เมากูคนเดียว พอไปเห็นเข้าก็เกิดชอบขึ้นมาละ ยังผู้หญิงเขาออกหักด้วย ยิ่งสงสารเข้าไปใหญ่ กะไปปรึกษาแผลหัวใจใจ...” ออดได้หัวเราะ ขวนขวักยิ้มพลาจิบเหล้า สายตายังอยู่ที่ใบหน้าออดได้

“...ตอนหลังแม่-งก็มาชวนกูไป กูก็ไม่ไป กูชื้อเกียจอยู่แล้ว วัดวาเข้าได้ที่ไหนละกู แม่-งก็เอาเหล้ามา

ล่อ พอแตกกันได้ก็รีบกันแล้ว ไปก็ไป กูขี่มอเตอร์ไซด์ไฉ่เนี่ย ไฉ่ไต่ปั่นเนี่ย” อืดได้ขี่มือไปทางมอเตอร์ไซด์ที่จอดอยู่หน้าร้าน

“ไปถึง มันก็ขึ้นไปหาผู้หญิงบนกุฏิ กูก็อยู่ข้างล่างคอยมัน นั่งอยู่คนเดียวไม่รู้หลับไปตอนไหน ตื่นมาอีกทีแม่-งมีดแล้วนี่หว่า กูก็ขึ้นไปตามมันบนกุฏิ จะชวนมันกลับ ไฉ่ยัดแม่ ไฉ่ลั่นแม่-งก็หลับ หลับไม่หลับเปล่า มือมันยังจับมือแม่ชีอยู่เนะมึง กรนด้วยนะ ไม่ใช่ว่าธรรมดา กูเลยปลุกมันกลับ...ตอนหลังผู้หญิงเขาก็สึกมาอยู่กับมัน ตั้งแต่นั้นมาวัดนั้นเขาไม่ให้ผู้ชายเข้าไปเยี่ยมชีเลยเนะมึง เพราะไฉ่ลั่นเรานี้แหละ...”

ชวนหัวหัวเราะลั่น เสียงหัวเราะของเขาเหมือนจะแข่งกับเสียงฝน อืดได้เว้นระยะเล่า ยกเล่าขึ้นดื่ม

“ไฉ่ลั่นแม่-งอาไฉ่ลั่น แม่-งบอกเรื่องนี้อย่าให้กรมศาสนารู้นะ ถ้ารู้เขาไม่ให้อยู่ด้วยกันหรอก เพราะไฉ่ลั่นมันจะต้องเจอคดีบ่อนทำลายศาสนา...โทษประหารชีวิตเชียวนะมึง”

“แล้วผู้หญิงเขาทำงานอะไร?”

“ไม่ได้ทำอะไร สึกออกมาที่มาอยู่ร้าน อยู่ๆ ไปก็มีปัญหากับไฉ่ลั่น เมียไฉ่ลั่นนะตัวปัญหา แดกเหล้ากันอยู่แม่-งก็เดินบ่นรอบวง รำคาญก็รำคาญ แต่ไม่รู้จะทำไง เมียเพื่อนนี่หว่า ตอนหลังไฉ่ลั่นแม่-งก็เบื่อเลยเลิกร้าน ไฉ่ลั่นก็เลยไปอยู่บ้านเมีย รับเขียนแบบอยู่ที่นั่น แล้วก็ผจญภัยกับแม่ยายมันไป...” อืดได้ลงท้ายเสียงเนือย ๆ

“มันกลับไปอยู่กรุงเทพฯ แล้ว แม่ยายมันคงไม่ตามไปมั้ง” ชวนหัวยิ้ม พุดทีเล่นทีจริง

“เออ บุญของมัน ที่ออกจากคุกได้”

“มันถึงขนาดนั้นเชียรว?” ชวนหัวพูดกลั้วหัวเราะอย่างไม่เชื่อ

“โห่ มึงไม่รู้อะไร แม่-งยิ่งกว่าแม่มดอีกมึงรู้มั้ย มันไม่ยอมให้ไฉ่ลั่นคบกับพวกเราเลยรู้มั้ย แม่-งบอกพวกเราไม่มีเหยื่ออะไร คืออยู่อย่างเดียว คอยมาชวนลูกเขยมันมา...”

“มันเห่ลูกเขยใหม่มั้ง?”

“เห่หาอะไร แม่-งจะให้ไฉ่ลั่นอดเหล้าล่ะสิ แล้วมึงคิดดูสิ คนอย่างเพื่อนเราแม่-งอดได้หรือ” อืดได้มองหน้าเพื่อน ชวนหัวพยักหน้ารับ ไม่ได้แย้ง

“แล้วมันทำไง?” ยังไม่สิ้นเสียงถามอืดได้ก็สวนขึ้น

“แม่-งก็แอบแดกนะสิ แดกในบ้านนั่นละ เวลาออกนอกบ้านมันต้องหอบม้วนกระดาษเขียนแบบออกมาด้วย ขากลับมันก็ซ่อนเหล้าเข้าไปในม้วนกระดาษนั่น แม่-งออกมาซื้อถ้วยเดียวยังต้องหอบกระดาษเขียนแบบนะ มึงคิดดู มันทรมานขนาดไหน” อืดได้หัวเราะ

“กรรมตามทันมัน เสือกบ่อนทำลายศาสนา” ชวนหัวพุดยิ้ม ๆ

“มึงเห็นมันตอนนั้นแล้วมึงจะสงสารมัน แม่-งอยู่เหมือนถูกขังจริง ๆ นะมึง บ้านมันเป็นไฉ่เนี่ย แบบตึกแถวสองชั้น ข้างบนเป็นไม้ข้างล่างเป็นตึก ข้างล่างมันตั้งโต๊ะไว้ตัวนึง เอาไว้เขียนแบบ ประตูลึกแม่-งแง้มไว้วันหนึ่ง พอโผล่หน้าออกมาได้เท่านั้นละ แล้วตึกแถวนี้มันอยู่ในซอยลึก ไม่ค่อยมีคนเดินหรอก วัน ๆ แม่-งก็อยู่แต่ในนั้น แต่พวกเราก็ยังไปเยี่ยมมันนะ ซื่อเหล้าติดไป ถ้ามันอยู่คนเดียว ก็เอาเหล้าให้มัน แต่ถ้าแม่ยายมันอยู่ก็ผ่านไปเลย แม่-งมีไค้ด ถ้าแม่ยายมันอยู่มันจะเปิดข้างล่างโล่ง ถ้าไม่อยู่มันจะแง้มไว้...”

“รู้-า-ย” ชวนหัวลากเสียง

“ตั้งแต่แม่-งไปอยู่กับเมีย มันไม่เคยกินเหล้ากับพวกเราเหมือนก่อนเลย จะไปชวนมันก็ไม่มีความจำเป็น จันไฉ่ตุยอิดาสิแม่-งมา แม่ยายมันถึงยอมปล่อยให้ไฉ่ลั่นออกมา”

ชวนชั่วเชื่อในเรื่องที่เพื่อนเล่า เขาเชื่อต่อไปด้วยว่า ตูย์อิตาลีสามารถพาล้านออกมาจากกรงเล็บของปีศาจร้ายได้ เพียงแต่เขาสงสัยว่า ตูย์ใช้เวทมนตร์อันใดมาชักล่อมเท่านั้นเอง

“ไอ้ตูย์มันทำไง ถึงดึงไอ้ล้านออกมาได้?”

“ตอนนั้นมันเพิ่งกลับจากอิตาลีใหม่ ๆ ไง อยู่กรุงเทพฯ ได้สองสามวันมั้ง แม่-งก็มานี่เลย ก็กินกัน แม่-งก็ถามถึงไอ้ล้าน ก็เล่าให้มันฟัง แม่-งบอกใครไปที่บ้านให้มันดูหน่อย มันจะเอาออกมาเอง กูก็ขี่มอเตอร์ไซด์ซ้อนมันไป พวกไอ้ล้าสื่อกันนั่งแตกคอยอยู่ที่ร้าน ไอ้ตูย์แม่-งบอกเจ้าของร้าน ขอแก้วกับจานเพิ่มอีกที่หนึ่ง เดี่ยวเพื่อนจะมา ไปที่บ้าน แม่ยายมันนั่งอยู่ข้างล่างพอดี ไอ้ตูย์เขาเข้าไป เขาก็พูดดี ๆ ว่าจะมาหาไอ้ล้าน แม่ยายไอ้ล้านเขาบอกไม่อยู่! ไอ้ตูย์แม่-งบอก ไม่อยู่ก็จะนั่งคอย แม่ยายไอ้ล้านว่าคอยไม่ได้ ไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ไอ้ตูย์แม่-งก็อุณสิ แม่-งบอกรู้จักพลเอกกาญจน์ไหม ผมเนี่ยลูกพลเอกกาญจน์...”

“กาญจน์ไหนวะ?” ชวนชั่วสงสัย

“กูจะไปรู้มันเหวอ พอแม่-งบอกลูกพลเอกกาญจน์ กูว่าเอาแล้ว งานนี้มันแล้ว...” อืดได้หัวเราะหึหึ “แล้วไงต่อ” ชวนชั่วยกเหล้าขึ้นจิบ

“...พอดีไอ้ล้านมันเดินลงมาจากข้างบนพอดี ไอ้ตูย์แม่-งเลยใส่ละเลย แม่-งบอก ไหนว่าไม่อยู่ไ้เป็นผู้ใหญ่ยังงี้โกหกต่อแหล่ แม่ยายไอ้ล้านเขาก็โมโหสิ เสียฟอร์มนี้เหวว่า โดนเพื่อนลูกเขยตา เขาก็ไล่ไอ้ตูย์ออกจากบ้าน ไอ้ตูย์ก็บอกไปได้ แต่ต้องเอาเพื่อนไปด้วย แม่ยายเขาก็ไม่ให้ไป ไอ้ตูย์แม่-งบอก แม่-งข้ามน้ำข้ามทะเลมาเป็นพัน ๆ ไมล์จะมาจับเพื่อนไปกินเหล้าแค่นี้ไม่ได้ว่ะ! มันก็โวยวายจนคนข้าง ๆ บ้านออกมาดู ที่นี้ก็เป็นเรื่องใหญ่สิ พอคนมามุงเยอะ ๆ ไอ้ตูย์แม่-งก็ใส่ไม่เลี้ยวเลย แม่-งฟ้องชาวบ้าน ว่ายายคนนี้อาเพื่อนมันมาซัง ผมมาตั้งไกลไม่ยอมให้เจอกัน เพื่อนผมไม่ใช่สัตว์ไม่ใช่ทาสนะจะได้ซังกันง่าย ๆ ไอ้ตูย์มึงก็รู้อยู่แล้ว แม่-งอย่าใครเป็นที่ไหน จนแม่ยายไอ้ล้านแม่-งอย่าชาวบ้านนะ ถึงยอมให้ไอ้ล้านออกมา ก่อนออก ไอ้ตูย์แม่-งยังชี้หน้าแม่ยายไอ้ล้านอีกนะ แม่-งบอก ‘อีนี่ มึงรู้จักกูน้อยไปซะแล้ว’...”

อืดได้ยิ้ม ชวนชั่วหัวเราะสะใจ เขาไม่นึกประหลาดใจเลย ที่ตูย์อิตาลีชี้หน้าตำหนิคนคราวแม่ได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ก็ครั้งหนึ่งจะเป็นอย่างน้อย ที่เขาได้เคยเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้ ทำนองที่ว่า อายุ้นั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลย ถ้าตูย์มันจะพูดก้าวร้าว

อืดได้หยุดพักเรื่องราวของล้าน ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มจนเกลี้ยง หยิบส้มความกวาดเศษเนื้อปลาทอดจากในจานป้อนตัวเอง วางส้มลงแล้วซังเหล้าแก้วใหม่ ยกขึ้นดื่มล้างคอ

“คืนนั้นแม่-งแตกกันละ” อืดได้พูดขณะจิบบุหรี

“กินกันตั้งแต่บ่าย ใครฟุบก็ฟุบไป ตื่นมาก็กินต่อ ไอ้ล้านแม่-งแตกอย่างกะตายอดตายอยาก คืนนั้นก็ไปนอนกันที่บ้านไอ้ล้าสื่ ตอนดึกไอ้เหี้ยตูย์เขาตื่นขึ้นมาจะไปเยี่ยว เห็นไอ้ล้านจุดเทียนนั่งแตกเหล้าอยู่คนเดียว มันคงยังไม่เต็มคราบมัน ไอ้ตูย์เขาก็เปิดไฟพรึบขึ้นเลย ปลุกพวกกูขึ้นมาดู ไอ้ตูย์แม่-งชี้มือไปที่ไอ้ล้านแล้วตะโกน ‘มันเป็นอะไรไม่รู้! มันไม่ใช่คน! มันไม่ใช่สัตว์! แต่มันกินแอลกอฮอล์เป็นอาหาร’...”

ชวนชั่วหัวเราะ

“...ไอ้ล้านแม่-งอุณขาด ทำอะไรไม่ได้ ต้องนอน ตอนเช้าแม่-งหนีไปแต่เช้าเลย”

“มันคงไม่อุณหรอก พวกเราอ้ากันแรงจะตายหาไป แต่มันคงกลัวแม่ยายมันมากกว่าถึงรีบกลับ ‘ไม่รู้กลับไปโดนอัดหรือเปล่าก็ไม่รู้’ ชวนชั่วตั้งข้อสันนิษฐานใหม่

“ไม่รู้ แต่กว่าคงโดนนะ ไอ้ตูย์แม่-งเล่นชี้หน้าตำหนิหน้าชาวบ้าน ไม่โดนทนนไหวหรอก” อืดได้พูดยิ้ม ๆ

“ไอ้ตุ้ยมันแสบอยู่แล้วเรื่องนี้ ก็ตอนนั้นไปกินเหล้ากันสมัยเรียน ภู ไอ้เม็ตขนุน ไอ้ลำลี แล้วก็ไอ้ตุ้ย
นั่ง ๆ กินอยู่ มีคนแก่ควรายายได้มั่ง แกเดินมาขายห่อหมก ไอ้ตุ้ยมันถาม ‘น้อง น้องขายอะไรจ๊ะ...’

“ไอ้เหี้ย แม่-งอุบาทว์” อืดได้คำทั้งเสียงหัวเราะ

“มึงรู้ไหม ทำไมมันกลับมาเมืองไทย”

“ไม่เห็นมันเล่านี้หว่า ทำไมเหร?” อืดได้รู้สึกอยากรู้ขึ้นมา เมื่อเจอกันครั้งนั้นก็ไม่ได้ถามไถ่อะไรกัน
ด้วยว่าภาระที่ทำในตอนนั้นมันหนักหนา มาสร้างอีกทีเมื่อรู้ตัวว่า ตุ้ยมันกลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว

“...กระเพาะมันจะทะลุนะสิ แดกเหล้ามาก อยู่เมืองไทยมันยังแดกไม่เลิกยกยี่ห้ออยู่แล้ว แล้วไปอยู่
เมืองนอกมึงคิดดูสิ ไอ้เม็ตขนุนมันฆ่าไอ้ตุ้ยซะเสียคนเลย...”

“มันว่าไง?”

“มันบอกว่า ไอ้ตุ้ยนี้ทำให้ภาพพจน์ของคนไปอิตาลีเสียหายหมด”

“ทำไมล่ะ ภูไม่เห็นจะเสียตรงไหน?”

“อ้าว ก็มันอยู่อิตาลีตั้งหกปี กลับมาความรู้ทางศิลปะไม่ได้เพิ่มเติมขึ้นมาเลย หกปีเนี่ยมันได้มาสอง
อย่างเท่านั้น...” ขวนชั่วยกแก้วขึ้นดื่ม

“อะไรบ้าง?” อืดได้ถามยืม ๆ เขารู้โดยท่าทางเล่าของเพื่อนว่า สองอย่างที่ตุ้ยได้มานั้น คงไม่ใช่เรื่อง
ส่อในทางดี

“อย่างแรก แม่-งปอกมันฝรั่งเข้าข้างในตัว คนไทยเราปอกออกข้างนอกใช้มัย ไอ้ตุ้ยมันปอกเข้าข้างใน
อีกอย่างมันเทที่เปียบูหรือเป็น แม่-งชอบเทด้วย สังเกตดูเวลากินเหล้ากับมัน พอที่เขยมีกันบูหรือสองสามอัน
เท่านั้นไอ้ตุ้ยมันต้องยกไปเททิ้ง เป็นนิสัยมันเลย...”

“นิสัยบอยมันติดมานะสิ” อืดได้แทรกขึ้น แล้วหัวเราะ

“เออ...นั่นแหละที่ไอ้เม็ตขนุนมันฆ่า” ขวนชั่วหัวเราะตาม

...ภายนอกฝนยังตกหนักอยู่อย่างเดิม แต่ดูเหมือนเขาทั้งสองไม่ใส่ใจเป็นทุกข์กับสายฝนที่เทลงมา ใน
เมื่อเขามีหลังคาคลุมหัว มีเหล้ากิน เขาจะเดือดเนื้อร้อนใจอันใด ตรงกันข้าม สายฝนที่หลังลงมาจากเบื้องบน
นั้น กลับทำให้เย็นฉ่ำสบาย เพิ่มรสชาติของการดื่มขึ้นไปอีก

“มึงรู้เรื่องที่ไอ้ตุ้ยมันเจอของขวัญไหม?” ขวนชั่วถามขณะเขยบูหรือลงบนที่เขย

“ไม่รู้ เจอที่ไหน?”

“ก็ตอนที่มันไปนั่นแหละ มันขี่จักรยานไปนี่หว่า มันไปกับเพื่อนมันสองคน เข้าทางพม่าละเรื่อยไป
ขี่ไปถึงปากีสถาน ตอนนั้นก็โชกกันแล้ว บ่นกันไปเรื่อยสองคน มันเล่าว่ามีอยู่ช่วงหนึ่งถนนโล่ง ไม่มีบ้านคนเลย
มันเจอห่อของขวัญตกอยู่ข้างถนน มันก็มองหน้าเพื่อนมัน เพื่อนมันก็ไม่พูดอะไร ก็ขี่เลยกันไป ขี่ไปสักพัก
แม่-งเลยวกกลับเกือบพร้อมกันเลย บ่นไปที่ห่อของขวัญนั้น ไปเก็บมา แล้วขี่ไปอีกตั้งไกล กลัวเจ้าของเขาจะมา
ตาม พอกะว่าเขาคงไม่มาตามแล้ว มันแะข้างทางแก้ห่อของขวัญดู แม่-งบอกห่อตั้งหลายชั้นนะมึง ใจนึกว่า
ต้องเป็นของมีค่าอยู่แล้ว ชั้นสุดท้ายเปิดดู แม่-งเป็นขี้...มันบอก ไอ้เหี้ย ยวะก็ยวะ ขำก็ขำ แม่-งอดจะตายห่า
ยังเลือกเจอขี้อีก”

อืดได้หัวเราะลั่น ขวนชั่วยิ้ม เขาไม่เห็นเป็นเรื่องขำเท่าไรนัก เพราะว่าเรื่องนี้เคยออกจากปากเขา
หลายต่อหลายครั้งแล้ว

ขวนชั่วยกขวดเหล้าขึ้น คะเนโดยความเคยชินว่า เศษเหล้าที่เหลือติดกันขวดแบบนี้ คงได้อีกคนละแก้ว

เขารินเหล้าลงแก้วของตัวเองแล้วจึงเทรดลงแก้วอี๊ดได้ อี๊ดได้คืบก่อนน้ำแข็งใส่แก้ว ชวนชิวเทโชดาตาม ถ้อยที่ถ้อยอาศัย ทั้งคู่ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มเกือบพร้อมกัน

“อีกซักเบนนัย?” ชวนชิวพูดขึ้นภายหลังจากดื่มไปแล้ว เป็นคำชวนง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องการคำตอบเป็นหลักฐาน อี๊ดได้เพียงหัวเราะเบา ๆ

“ขอเหล้าเบน” ชวนชิวหันไปทางเจ้าของร้าน ซึ่งนั่งเหม่อมองฝน เจ้าของร้านเดินไปหยิบเหล้าหลัง เคาน์เตอร์ แล้วเดินมาส่งให้

“ฝนตก ๆ อย่างนี้เพลินดีนะ” เขาพูดขึ้นลอย ๆ

“เอาซะหน้อยมัย?” อี๊ดได้ยื่นแก้วให้

“ไม่ เอาเถอะ ตามสบาย”

“ลุง ขอน้ำแข็งกะโชดาด้วย” ชวนชิวพูดเสียงพอได้ยินกับชายเจ้าของร้าน

เจ้าของร้านเก็บขวดเปล่าแล้วหิ้วกระป๋องน้ำแข็งเดินกลับไป ชวนชิวหันมองตาม เขาคลับคล้ายคลิบ คลาวาเคยเห็นร่างล่ำสันคล้ายอย่างนี้ที่ไหนมาก่อน จนชายเจ้าของร้านเดินไปถึงเคาน์เตอร์จึงนึกขึ้นได้

“หุ่นแกเหมือนลุงจอห์น” ชวนชิวโพล่งออกมา อี๊ดได้ชะงักแก้ว

“จอห์นไหน?”

“จอห์นที่อยู่ในหานง”

“อ้อ...” อี๊ดได้ลากเสียง แล้วดื่มเหล้าในแก้วที่ถือค้างอยู่

“แกโดนจับไปแล้วนี่หว่า” อี๊ดได้พูดด้วยเสียงปรกติ ไม่ยินดียินร้าย

“หา! โดนเรื่องอะไร?”

“คำผง คดีใหญ่ะมึง เพิ่งโดนไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ หนังสือพิมพ์ยังลงเลย เขารู้กันทั่วภูเก็ต”

“ไม่น่าเป็นไปได้...” ชวนชิวส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อ

-เป็นไปได้อย่างไร คนอย่างลุงจอห์นจะโดนจับเรื่องคำผง ขนาดกัญชาแกยังไม่ยอมขาย แล้วจะมาโดนจับเรื่องคำผงได้อย่างไร ถ้าเป็นคดีฆ่าคนตายละก็ไม่แน่. เขาคิด

ชายเจ้าของร้านเดินหิ้วโชดาและกระป๋องน้ำแข็งมาวางบนโต๊ะ แล้วเดินจากไปเงียบ ๆ กลับไปนั่งเก้าอี้ ตัวเดิมของแก

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ” ชวนชิวพูดเหมือนบ่น

“ทำไมล่ะ ไม่เห็นจะแปลกเลย เขาคำกันเยอะแยะไป”

“ไม่น่าเชื่อวะ คนอย่างแกไม่น่าคำผงหรอก” ชวนชิวยกเหล้าขึ้นดื่มอีกใหญ่

“ทำไม?” อี๊ดได้ยกแก้วขึ้นดื่มตาม

“ตอนที่กูเจอแก กูยังนึกชอบใจแกอยู่เลย สมัยก่อนตอนกูมา เกือบสิบปีได้มั้ง มากับไอ้เล็กฮิปนี่แหละ ตอนนั้นยังเรียนอยู่ มาเที่ยวบ้านไอ้ล่ำลึง ไอ้ล่ำลึงมันเลยพาไปกินเหล้าที่ในหาน ก็ไปนั่งร้านลุงจอห์น สมัยนั้นฝรั่งแม่-ยงยังนอนหลุมอยู่เลย...”

“เป็นไงกูไม่เคยเห็น?” สีหน้าอี๊ดได้เหมือนเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้

“ก็เป็นหลุม เป็นแอ่งยาวนะ คนลงไปนอนได้ ลุงจอห์นแกขุดไว้ข้าง ๆ ร้านแก แต่ละหลุมก็มีหลังคา จากแบบจั่วครอบอยู่บนหลุม เวลาจะนอนก็เลื้อยลงไปนอน แต่พวกฝรั่งมันมีถุงนอนกันทุกคน มันก็นอนกันในนั้นละ คีนละสิบบาท กูจะตายห่า ข้าวของพวกมันก็เก็บไว้ที่ร้านลุงจอห์น...”

“เดี๋ยวนี้เป็นบังกะโลหมดแล้วนี่”

“เมื่อก่อนร้านแกเป็นเพิงใหญ่ ๆ ปลูกติดดิน บรรยากาศแม่-งเหมือนโรงเตี๊ยม ตอนค้าพวกฝรั่งมันก็มา กินมือเย็นกัน มีโต๊ะยาวอยู่กลางร้านตัวหนึ่ง จุดตะเกียงเจ้าพายุแขวนอยู่กลางโต๊ะ นอกนั้นก็เป็นที่นั่งสองคนนั่ง สามสี่คนนั่ง ตามโต๊ะเล็กก็มีตะเกียงกระป๋องจุดตั้งไว้ ให้อั้วโต๊ะยาวกลางร้านนี้ พวกฝรั่งมันจะเล่นเกมเล่นอะไรกัน สนุก ส่วนให้อั้วพวกโต๊ะรอบ ๆ นี่ก็คุยกันสนุกสนาน แบบต้องการความเป็นส่วนตัวหน่อย ให้อั้วล่ำลือ ให้อั้วเล็กฮิป นั่งอยู่โต๊ะมุมร้าน ตอนนั้นรู้สึกเหมือนเราไปเที่ยวเมืองมันวะ มีคนไทยโต๊ะอยู่โต๊ะเดียว ลุงจ้อหันแกก็มานั่งคุยด้วย คงเหงาแกล้ง ๆ นาน ๆ จะมีคนไทยมานั่งสักที ให้อั้วก็ชวนแกกินเหล้า แกว่า ‘อย่าให้ผมกินเลย ผมกินเหล้าแล้วความดีในตัวมันเหลือไม่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์...’”

“เหมือนมึงนั่นแหละ” อ้อดได้สอแล้วหัวเราะ

“ให้อั้วเหี้ย จะฟังรีเปล่า?” ชวนหัวพูดยิ้ม ๆ

“ฟัง ฟัง” อ้อดได้ยิ้ม

“เออ...” ชวนหัวจุดบุหรี่สูบ เหมือนแกล้งถ่วงเวลา

“...ให้อั้วเล็กฮิปมันไม่กินเหล้านี้หว่า แต่ที่ร้านลุงจ้อหันมีเนื้อติดเพียบ ให้อั้วเล็กฮิปเลยเปรมไป ร้านแกมีผู้หญิงหากินอยู่ด้วยคนหนึ่ง พวกตกรุ่นมาจากสัปดาห์นั้นแหละมั้ง โทรมยังกะศพ ตอนก่อนอาหารค้า ผู้หญิงคนนั้นเขาก็จะเดินแจกเนื้อตามโต๊ะ มึงคิดดูซิขนาดไหน เดินถือบ้องกับประคองเขียงเนื้อมาด้วย เนื้อแม่-งยำไว้พูนเขียงนะ เดินแจกตามโต๊ะ ใครจะดูดก็ดูด ก็บ้องก็ได้ ใครไม่ดูดก็ผ่านไป เมียลุงจ้อหันแกบอก ‘มึงจะบ้ารึไร เห็นอะไรเป็นเงินไปหมด ความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ให้มันไปเถอะ ขายมันก็เสียความรู้สึกเปล่า ๆ’ แกว่าอย่างนี้จริง ๆ นะกูยังจำได้ ถึงประทับใจแกใจ ยังนึกชมแกอยู่ ไม่น่าจะถูกจับเพราะค้าผงเลย...บางทีเงินมันอาจจะทำให้แกเปลี่ยน” ท้ายเสียงของชวนหัวเหมือนเขารำพึงกับตัวเอง

อ้อดได้ตบน้ำแข็งใส่แก้ว แล้วเอ้อมหยิบขวดเบียร์ใหม่มาเปิด เสียงเกลียวฝาขวดขาดดังคลิก ฟังเสนาะหู เขาเทเหล้าลงแก้วแล้วรินโซดาตาม

“แกเป็นตำรวจเก่านี้หว่า คงหนักละ” ชวนหัวพูดขึ้นลอย ๆ

“เห็นว่าโดนไล่ออกมา” อ้อดได้พูดภายหลังวางแก้ว

“อ้อ แกก็เล่าให้อั้วฟัง แกมีเรื่องกับตำรวจด้วยตัวเอง ตอนช่วงที่ให้อั้วอยู่ร้านแก แกก็มีเรื่องกะฝรั่ง ให้อั้วนั้นตัวแม่-งยังกะยักษ์ โกงหัวเหิงเลย ใส่ตุ้มหูข้างเดียวด้วย มันเลือกไปจับตุตเมียแก มันคงล้อเล่นรึไงก็ไม่รู้นะ พอตีแกเห็นเข้าแกก็เฉย เดินเข้าไปในครัวแบบไม่มีอะไรนะ ตอนออกมานี่สิ แกก็อ้อได้ออกมาด้วย มาถึงไม่พูดอะไรเลยนะมึง เจาะกบาลให้อั้วไลน์นั่น เลือดโชกไปเลย ต้องห้ามกัน ไม่งั้นแกเอาตายห่า...” ชวนหัวยกแก้วขึ้นดื่ม สูบบุหรื

“...ตอนนั้นแม่-งเที่ยวมัน คนมันน้อย แล้วแม่-งเถื่อน ๆ ดี พวกให้อั้วอยู่กันตั้งหลายวันที่ร้านแก วัน ๆ ไม่ได้ทำอะไร แดก เมาก็แถม น้ำทะเลไม่เคยอาบ มึงคิดดู ทะเลอยู่แค่นั้น แม่-งซี้เกียจลง กลัวสว่าน...” ชวนหัวยิ้มเหมือนกำลังรำลึกถึงวันขึ้นคืนสุขในหนหลัง

“...เออ ผู้หญิงคนที่อยู่กับแกนั้นก็มัน โคตรมันเลยนั่นนะ กะฝรั่งแล้วแม่-งหยาบเป็นขี้แรด พุดจากะฝรั่งที่แกจิกบาลเรียกแล้วกันละ มีอยู่คราวหนึ่ง ฝรั่งมันสั่งฟรุตสลัด มันก็ใส่ให้อั้วพวกนี้ พวกส้ม มะละกอ แดงโม สับปะรด กล้วย แล้วก็ราดนมข้น พอตอนยกไปเสิร์ฟพวงที่โต๊ะ พี่แกบอก ‘เฮ้ย! ให้อั้วเหี้ย! แดกเข้าไป ไม่รู้แดกเข้าไปได้ไง อ้วกจะแดก’ แล้วก็หัวเราะ พวกเราฟังออกนี่หว่าก็หัวเราะด้วยสิ ฝรั่งมันเห็นหัวเราะกัน มันไม่รู้

มันก็หัวเราะด้วย แต่กับพวกเราแล้วนิสัยดี พูดจาเพราะ พอว่างก็นั่งคุยเล่าอะไรต่ออะไรให้ฟัง ไม่รู้เดี๋ยวนี้
ยังอยู่ที่ร้านนั้นรึเปล่าไม่รู้ ตั้งแต่ถูกเจอปะไปเที่ยวที่หาดนั้นแล้วก็ไม่เคยไปอีกเลย...” ขว่นหัวเราะหึ หึในลำคอ
เขายังจำภาพพระหนุ่ม ๆ เดินดูฝรั่งนอนแก้ผ้าอาบแดดได้ดี

“ตายไปแล้ว” อืดได้พูดเรียบ ๆ

“ใคร?”

“ผู้หญิงคนที่มึงพูดถึงนะ” น้ำเสียงอืดได้ยังเรียบดังเดิม

“เป็นอะไรตาย?” รอยยิ้มของขว่นชั่วหายไปจากใบหน้า

“คิดมากเกินไป ตายก่อนลงจอห์นโดนจับไม่นาน ก็เพราะผงที่แกขายนั่นแหละ” เสียงอืดได้เหมือน
เคียดแค้น เขาเน้นคำว่า ‘ผง’ ชัดถ้อยชัดคำ

“...ตายเหมือนศพไม่มีญาติ ไม่มีใครรู้ว่ามาจากไหน ชื่อจริงยังไม่รู้เลย ว่าชื่ออะไร?”

“เออ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ กูก็จำไม่ได้” ขว่นหัวพูดเหมือนโพล่งออกมา

“ไม่รู้ กูก็ไม่รู้ เห็นเขาเรียกกันยายแมว ยายแมว ป่านนี้ไม่รู้พี่น้องรู้เรื่องรึยัง” น้ำเสียงอืดได้จับ
กังวานสงสารได้ สายตาเขาไม่ได้มองหน้าเพื่อน เหมือนเหม่อมองสายฝนภายนอก

ฝนค่อยกลายเป็นสรวงชาลง ลมแปรเปลี่ยนเป็นสงบสบาย ม่านเมฆฝนหยดจากชายคาจากร่วงลง
บางขณะลมแผ่วมาหยอกล้อ ม่านฝนปลิวไสว

...เสียงคลื่นจากชายหาดแว่วมาเป็นระยะ ๆ

ท้องฟ้าคงขาวหม่นอึมฝน ดวงตะวันยังเร้นหลบไม่แลเห็น

ความเงียบเข้าครอบคลุมโต๊ะ...

พรายโชดาปุดขึ้นจากกันแกว่เป็นสายเหมือนเรียงร้อยกันล่องลอยหลบเลี่ยงก้อนน้ำแข็งขึ้นสู่ผิวเหล่า
เบื้องบน พื้นผิวมันแตกเป็นผอยเต้นเร่า ๆ อย่างรื่นเริง รอบแกว่เหล่าบางใส ไอคิวเย็นเคลียแกว่อยู่ รอยไชย
บางเบา

ทั้งสองนั่งเงียบราวกับว่าหมดเรื่องจะพูดคุยกัน ปล่อยให้ความเงียบทำงานของมันต่อไป ความเงียบ
ไม่รับรู้หรอก ว่าคนทั้งสองกำลังคิดอะไรอยู่ มันรู้เพียงว่าเมื่อใดทั้งสองหยุดพูดคุย มันจะเข้าครอบคลุม

ขว่นช่วยยกเหล้าขึ้นดื่ม แล้วขว่นเพื่อนไล่ความเงียบกระเจิดกระจายไป แม้โดยเขาไม่ตั้งใจก็ตาม

“มึงไม่กินอะไรหรือ?” เขาพูดเสียงดังเหมือนเตือนเพื่อน

อืดได้ละคั้งนิตหนึ่ง แต่ยั้งทันจับความของคำถามได้ “ก็แดกเหล้าอยู่นี่ไง” มือขวาคุมแกว่พร้อมที่จะ
ยกขึ้นดื่ม

“ข้าวล่ะ...กูเห็นมึงยังไม่ได้กินข้าวเข้าเลย”

“เข้า ๆ ก็ไม่ค่อยกินอะไร”

“เข้าทำอะไร นี่มันจะบ่ายแล้วมั้ง” ขว่นหัวสั่นศีรษะวนเวลา เขาวัดจากเวลาของเหล่าหนึ่งแบนเป็นหลัก
โดยมาตรฐานที่กินสบาย ๆ ไม่เร่งร้อน

“ไม่หิววะ มึงหิวหรือ?”

“เปล่า ถามมึงนั่นแหละ เห็นมึงยังไม่ได้กินข้าว จังเอาอะไรร้อน ๆ มาชดตี้มัย?”

“น้ำร้อนสิให้อើย ร้อนดี” อืดได้หัวเราะ อารมณ์ร้อนของเขาเริ่มกลับมา

“ตามใจ มึงจะเอามั้ยเดี๋ยวกูสั่งให้” ขว่นหัวพูดยิ้ม ๆ อืดได้ไม่ต่อความ

“ตั้มย่ากั๋งดึกกว่า” อืดโด้ว่าแล้วหันไปสั่งเด็กในร้าน ก่อนหันกลับเขาตะโกนถามลุงเจ้าของร้าน “กีโหมง แล้วลุง?”

เจ้าของร้านยกมือขึ้นดูนาฬิกา “อีกสิบนาที่บ่ายโหมง”

“นี่กูรู้สึกเหมือนยังเข้าอยู่นะเนี่ย” เขาหันพูดกับชวนชั่ว ในน้ำเสียงเหมือนไม่เชื่อนาฬิกา

“ก็มึงเพิ่งตื่นนี่หว่า ตอนกูมานะมันสิบเอ็ดโหมงกว่าแล้ว”

“เออใช่ ลืมไป”

“เมื่อคืนนอนดึกหรือ?”

“ไม่ สี่ทุ่มกว่าได้มั้ง...กินข้าวเสร็จไม่รู้จะทำอะไร”

“ไอ้โฮ แล้วทำไมมึงถึงตื่นสายนักวะ กูนี้กว่ามึงเล่นอะไรกลางคืน” ชวนชั่วยิ้ม นัยแห่งยิ้มมีความชั่วแอบอยู่

“เล่นเหยอะอะไร...” อืดโด้หัวเราะรู้ทันเพื่อน

“แล้วมึงนอนได้ยังโงะวะ เป็นกูตอนเช้าต้องตื่นแล้ว” ชวนชั่วยังไม่วายสงสัย

“ตื่นมาทำเหยอะอะไร มีอะไรให้ทำ ตื่นมาแล้วก็หิวเปล่า ๆ ฝนแม่-งตกด้วย นอนสบายตายท่า ตอนกูอยู่ชุมพรนะ กูนอนเป็นวัน ๆ มึงไม่รู้จะอะไร” อืดโด้ยกเล่าขึ้นดื่ม แล้วจิบหรือสูบ

“จริงะ” เสียงของชวนชั่วเหมือนไม่เชื่อ

“จริงซี ไอ้เหย กูจะโกหกมึงทำไม นอนพนันกันด้วย ไม่ใช่พนันธรรมดา”

ชวนชั่วหัวเราะ เขานึกไม่ถึงว่าเรื่องนอนมันจะเป็นการพนันได้

“ตอนนั้นอยู่ในสวน อยู่กับเพื่อนกูสี่ห้าคน ไม่ได้ทำอะไร วัน ๆ กินกะนอน ตอนหลังไม่รู้จะเล่นอะไรกันแล้ว เพื่อนกูอีกคน ตัวนั้นแม่-งกินนอนเก่ง เลยทำแม่-งนอนแข่งกัน ดูซิใครจะแน่...” อืดโด้ยิ้มพลาจ “...นอนจริง ๆ นะมึง มีกติกา ห้ามลุก ยกเว้นกินข้าว อาบน้ำ ซึ่ เยี้ยะ นอกนั้นต้องนอนตลอด จะหลับหรือไม่หลับก็ได้ แต่มึงต้องนอน จะนอนตะแคง นอนเอียง นอนเอกเขนกเหยอะอะไรได้ทั้งนั้นแล้วแต่มึง นอนอยู่ยั้ง ไปไหนไม่ได้ ข้าวปลาอาหารเพียบ พวกนั้นแม่-งคอยบริการ แบ่งพวกเชียร์กันด้วยนะ ไม่รู้บ้าอะไรกัน” เขาหัวเราะขึ้นมาเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในช่วงนั้น

“แล้วใครแพ้?”

“กูสิ ยัดแม่ นอนสู้มันไม่ได้ กูนอนอยู่สองวันเชียวนะมึง ตอนแรกก็สนุกดีหรอก ตอนหลังแม่-งเปื้อมื่นหัว เมื่อยไปทั้งตัว ไม่ไหวโวย ต้องลุกยอมแพ้มัน...” อืดโด้เล่าไปหัวเราะไป

“ชนะได้อะไร?” ชวนชั่วอยากรู้เดิมพัน

“ชนะ!...” อืดโด้เน้นเสียง “...จะได้เหยอะอะไร มันก็มื่นหัวมากกว่ากูนะสิ” อืดโด้หัวเราะลั่น ชวนชั่วหัวเราะด้วย เมื่อคลายจากหัวเราะแล้วเขาถาม

“มึงไปอยู่ทำไม ชุมพร?” ชวนชั่วถามด้วยอยากรู้ แต่เขาไม่รู้ว่าคำถามนี้มันมีคมเหมือนมีดมาทิ่มแทงเพื่อน ถ้าเขารู้เขาคงไม่ถาม

สีหน้าเร่รังของอืดโด้หายไปจับปลัน เขาตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ เปลี่ยนความรู้สึกภายใน

“หนีคดีไป”

อืดโด้ไม่เคยนึกปรารถนาจะรื้อฟื้นเหตุการณ์ครั้งนั้นขึ้นมาอีกเลย เขาพยายามลืมมันตลอดเวลา พยายามฝังมันให้ตายสนิทไปจากความทรงจำ แต่ความทรงจำของเขาเป็นเสมือนศพที่ไม่มีวันตาย ยิ่งโกยกลบ

ดินลงไป ก็ยิ่งเหมือนปลุกร่างนั้นให้ลุกขึ้นมาทุกครั้ง แม้เมื่อเขาเหนื่อยอ่อนเดินหนีจากไป มันก็ยังติดตามเขาตลอดเวลา คราใดที่เขาเผลอเหลียวหลังกลับ ร่างนั้นก็เข้าหลอกหลอนเขาทันที

คราใดที่เผลอนึกถึง หรือแม้เพียงสะกิดคิด เหตุการณ์ในวันนั้นจะแจ่มจรัสขึ้น เหมือนเพิ่งผ่านไปเมื่อครู่นี้เอง ทั้งที่เวลาแห่งความจริงมันยาวนานมาถึงสิบสามปีแล้วก็ตาม...

ใครเลยจะรู้ว่าอารมณ์เพียงวูบเดียว หรือการกระทำเพียงวินาทีเดียว สามารถกำหนดชะตาของคนให้หักเหไปทั้งชีวิตได้ ใครเล่าจะรู้ โดยเฉพาะเด็กหนุ่มอายุเพียงสิบเจ็ดเช่น 'อ๊อด' เขาไม่รู้มาก่อนเลยจริง ๆ

๒

อ๊อดได้หนีคดี

“แน่จริงตามมาซิวะ!”

“เสียงตะโกนทำทนายของเด็กหนุ่มคนหนึ่งดังคับซอย เขาวิ่งเหยาะ ๆ ยั่วให้ตาม บางขณะหันกลับไปมองผู้ไล่ตามมา สายตาที่ส่งไปถึงคู่อริ บ่งบอกถึงทำทนาย

เสียงตะโกนทำทนายเร่งเร้าให้อ๊อดไล่ตามเข้าไป เขาไม่สนใจว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในข้างหน้า

ซอยแคบ ๆ คดเคี้ยว ผู้คนหยุดยืนดู เด็กเล็กบางคนวิ่งหลบไถ่เข้าหากลุ่ม แอบชำเลืองมอง สายตาทุกคู่มองที่คนทั้งสอง

“ไอ้สัตว์! ตามมาเลย มา! มา!”

เด็กหนุ่มคนนั้นวิ่งหายเข้าไปในบ้านซึ่งอยู่ติดกับซอย ชั่วครู่เดียวเขาออกมาพร้อมดาบยาวเท่าแขน กระชับอยู่ในมือ รวดเร็วเหมือนว่าเขาได้ซุกซ่อนมันไว้ล่วงหน้าแล้ว เมื่อดาบอยู่ในมือความอึกเขมกก็โหมใส่จิตใจ ผู้ถอยหนีกลับกลายเป็นผู้ไล่ล่า เด็กหนุ่มคนนั้นวิ่งตรงมายังอ๊อด เขาพร้อมที่จะเป็นฝ่ายไล่ล่าบ้าง

“ยัดแม่! อย่าหนีนะ” เขาเงื้อดาบวิ่งตรงเข้าหา

“อย่าลูก! อย่า” หญิงผู้หนึ่งวิ่งตามตะโกนสุดเสียง นางนุ่งผ้าถุงกับเสื้อชั้นในเท่านั้น

“อย่า ลูกอย่าไปทำเขา” นางยังคงวิ่งไล่ตามมาไม่ลดละ ปากก็อ้อนวอนลูกอยู่ไม่ขาด

แต่เข้าไปเสียแล้ว

เหลือเพียงห้าหกก้าวเท่านั้น ดาบในมือเงื้อง่าพร้อมจะฟาดลงบนตัวอ๊อด ถ้าเขาเข้าไปในระยะดาบ อ๊อดถอยหลังสองสามก้าว เขาตัดสินใจดึงปืนลูกซองสั้นออกมาจากเอว เขาไม่มีเวลาคิดอะไรเลย สองมือที่สั่นกำด้ามปืนแน่น เล็งตรงไปยังเป้าที่เคลื่อนไหวเข้ามา

ปัง!

ร่างของเด็กหนุ่มที่วิ่งถือดาบเข้ามาระดอนถอยหลังล้มทั้งยืน มีดดาบกระเด็นหลุดมือ มือทั้งสองกุมท้อง สีหน้าแสดงความสงสัย แล้วแปรเปลี่ยนเป็นความเจ็บปวด

หญิงที่วิ่งตามมายืนตะลึง

“ว้าย! ว้าย! ช่วยด้วย ว้าย...” นางกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง ไถ่เข้าหาลูก

อ๊อดก้าวเข้าไปช้า ๆ เขาเดินเข้าไปพร้อมปืนในมือ ในตอนนี้เขาไม่เห็นใครเลยนอกจากร่างที่นอนกุมท้องเลือดทะลักอยู่นั้น ไม่มีเหตุผลสำหรับเขาในตอนนี้ เหมือนกับเขากระทำตามอำนาจของอะไรสักอย่างหนึ่ง

นานาพรรณสนะของผู้อ่าน "ลลนา" ที่กล่าวถึง

"พันธุ์หมาบ้า"

ไอ้โฮ! พี่น้อย...แม่ง...อ่าน "พันธุ์หมาบ้า"

ตอนก่อนๆแล้ว...แม่งจะบ้า...แม่ง...โคตรติดเลย!

ชื่อจริงว่า...เมรีย (ฉบับที่ 310)...อ่าน "พันธุ์หมาบ้า"

แล้ว อยากรู้ว่าแม่งเป็นเรื่องอะไรวะ ต้อง

แม่งกันทุกย่อหน้า อ่านแล้วแม่งเซ็ง-ไม่รวก (ฉบับที่

310)...แฟนอ่าน "พันธุ์หมาบ้า" เล่มบักซ์แรก

เมษายน จบกับว่า "ไอ้เหี้ย...ชาติ เนี่ย แม่ง-ง ไม่

เคยเขียนเรื่องที่ไม่บีบคั้นใจคนเลย"...-ธนาวุทธิ

(ฉบับที่ 321)...เจ้ รู้ไหม มันสนุก...มัน...ติดอก

ติดใจ...มัน ชอบ...มันแปลก โธ...แต่มันลั่นจิ้งจะ

เงินะ (พันธุ์หมาบ้า) -แฟนเจ้ (ฉบับที่ 319)...

สงสัยมานานแล้วเรื่อง "พันธุ์หมาบ้า" นะคะ พี่

น้อยช่วยถามคุณชาติทีว่า "กล้วย" นะ เป็นคำ

คำด้วยเหรอ แปลว่าอะไร วันเสาร์ ปีกาล (ฉบับที่

322)...คำว่า "กล้วย" ใน "พันธุ์หมาบ้า" เป็นต้น

ฉบับของคุณชาติ รีเจ้มาแกเองทีหลัง แล้วนี่ถ้า

รวมเล่ม ยังจะใช้คำนี้หรือกลับไปใช้ภาษาดั้งเดิม

พูดถึง "กล้วย" ทำไมไม่เลียดนิดชำนอย่างนั้นะ

-ดอกไม้น้ำ (ฉบับที่ 338)...เกลียดพันธุ์หมา...หมา

(บ้า) -ดิว (ฉบับที่ 349)...เจ้ช่วยอธิบายเรื่อง

ออดได้เสียชีวิตหน่อยคะ แสดงว่าคุณชาติเขียน

จากชีวิตจริงเหรอคะ ตอบยาวๆ หน่อยนะคะ

-สาวคลั่งดี (ฉบับที่ 355)

"แล้วคุณล่ะว่าอย่างไร ?"

ราคา 300 บาท

ISBN 978-616-7751-19-1

ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ และ ฝรั่งเศส

howling.books@gmail.com